
THANK YOU,
WORLD

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΑΤΩΦΛΙ 11

Ευχαριστώ, κόσμε

Έφτασα στο τέλος αυτών των κατωφλιών όπως έφτασα σε πολλούς τόπους στη ζωή μου.

Όχι ακολουθώντας έναν τέλειο χάρτη.

Ακολουθώντας ένα νήμα.

Άλλοτε ορατό.

Άλλοτε αόρατο.

Άλλοτε αρκετά δυνατό για να με οδηγήσει.

Άλλοτε λεπτό σαν ανάμνηση.

Όταν ξεκίνησα αυτόν τον δρόμο, δεν έχτιζα μια σάγκα.

Δεν σχεδίαζα ένα σύστημα.

Δεν προσπαθούσα να αφήσω ένα ίχνος.

Προσπαθούσα απλώς να καταλάβω.

Να καταλάβω γιατί κάποιοι άνθρωποι συνεχίζουν να ζουν μέσα μας.

Να καταλάβω γιατί ορισμένες εμπειρίες δεν μας εγκαταλείπουν.

Να καταλάβω γιατί κάποιες πληγές γίνονται διδάγματα.

Να καταλάβω γιατί ο χρόνος παίρνει μαζί του πολλά πράγματα αλλά όχι όλα.

Κάθε κατώφλι που διάβηκες αφηγείται ένα κομμάτι αυτής της αναζήτησης.

Όχι μια θεωρία.

Όχι μια φιλοσοφία.

Μια αναζήτηση.

Γιατί η ζωή δεν μου έδωσε ποτέ οριστικές αλήθειες.

Μου έδωσε συναντήσεις.

Ανθρώπους.

Ευθύνες.

Απώλειες.

Ταξίδια.

Αρρώστιες.

Αναγεννήσεις.

Και από καθένα απ' αυτά προσπάθησα να αντλήσω ένα νόημα.

Δεν τα κατάφερα πάντα.

Όμως συνέχισα να προσπαθώ.

Με το πέρασμα των χρόνων κατάλαβα πως το ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ δεν γεννιέται από μια μάρκα.

Δεν γεννιέται από μια εταιρεία.

Δεν γεννιέται καν από μια οικογένεια.

Γεννιέται από μια ερώτηση.

Πώς μπορεί μια ζωή να διασχίσει εποχές, χώρες, πολιτισμούς και ανθρώπους χωρίς να χάσει τη δική της ταυτότητα;

Δεν βρήκα την απάντηση στα αποτελέσματα.

Τη βρήκα στις σχέσεις.

Γιατί κάθε άνθρωπος είναι προϊόν ενός διαλόγου.

Κανείς δεν χτίζει τον εαυτό του μόνος.

Κανείς δεν μεγαλώνει μόνος.

Κανείς δεν σώζεται μόνος.

Πίσω από κάθε δρόμο υπάρχει ένα αόρατο πλήθος.

Και τώρα που έφτασα εδώ, θέλω επιτέλους να το αναγνωρίσω.

Θέλω να ευχαριστήσω όλους τους ανθρώπους που άφησαν ένα ίχνος στο ταξίδι μου.

Εκείνους που έμειναν.

Κι εκείνους που πέρασαν μόνο για ένα κομμάτι του δρόμου.

Εκείνους που με δίδαξαν.

Κι εκείνους που με έβαλαν σε δοκιμασία.

Εκείνους που με αγάπησαν.

Κι εκείνους που μου έφεραν αντίρρηση.

Εκείνους που μου έδωσαν ευκαιρίες.

Κι εκείνους που με έμαθαν να τις χτίζω μόνος μου.

Ευχαριστώ τον παππού μου.

Τον πατέρα μου.

Τη μητέρα μου.

Για όσα μου μετέδωσαν χωρίς να χρειαστεί να τα εξηγήσουν.

Ευχαριστώ την οικογένειά μου.

Γιατί μοιράστηκε μαζί μου όχι μόνο τις εύκολες μέρες αλλά πάνω απ' όλα τις δύσκολες.

Ευχαριστώ τις γυναίκες που διέσχισαν τη ζωή μου.

Πολλές φορές είδαν πριν από μένα τι συνέβαινε.

Πολλές φορές μου επέστρεψαν μια αλήθεια που δεν θα μπορούσα να δω μόνος μου.

Ευχαριστώ τους συναδέλφους που συνάντησα στον δρόμο.

Τους ανθρώπους για τους οποίους δούλεψα και τους ανθρώπους που δούλεψαν μαζί μου.

Γιατί όλοι τους, με διαφορετικούς τρόπους, μου δίδαξαν κάτι.

Ευχαριστώ τις χώρες που με υποδέχτηκαν.

Τις πόλεις που με φιλοξένησαν.

Τους πολιτισμούς που μου έδειξαν διαφορετικές οπτικές.

Μου θύμισαν ότι ο κόσμος είναι πολύ πιο απέραντος από τις πεποιθήσεις μας.

Ευχαριστώ τους ανθρώπους που υπέφεραν δίπλα μου.

Γιατί ο πόνος που μοιράζεσαι διδάσκει μαθήματα που η επιτυχία δεν γνωρίζει.

Ευχαριστώ επίσης εκείνους που έφυγαν.

Οι απουσίες τους διαμόρφωσαν τον άνθρωπο που έγινα όσο και οι παρουσίες.

Ευχαριστώ τις δοκιμασίες.

Τις πτώσεις.

Τις αρρώστιες.

Τις αποτυχίες.

Τους φόβους.

Τις δύσκολες νύχτες.

Τις ερωτήσεις χωρίς απάντηση.

Γιατί κάθε φορά που κάτι έσπαγε, αναδυόταν κάτι πιο αυθεντικό.

Σήμερα δεν πιστεύω πια ότι μια ζωή μετριέται απ' όσα κατακτά.

Πιστεύω ότι μετριέται απ' όσα μεταδίδει.

Απ' όσα αφήνει στους άλλους.

Απ' όσα κάνει δυνατά.

Απ' όσα συνεχίζουν να ζουν όταν ο δημιουργός της δεν βρίσκεται πια στο κέντρο της σκηνής.

Αν έγινα αυτό που είμαι, δεν οφείλεται σε μία μόνο απόφαση.

Ούτε σε μία μόνο ιδιότητα.

Ούτε σε έναν μόνο άνθρωπο.

Είναι το αποτέλεσμα χιλιάδων συνεισφορών.

Συναντήσεων.

Χειρονομιών.

Λέξεων.

Παραδειγμάτων.

Παρουσιών.

Αυτό το έργο φέρει το όνομά μου.

Όμως δεν ανήκει μόνο σε μένα.

Ανήκει επίσης σ' όλους εκείνους που, συνειδητά ή ασυνείδητα, άφησαν ένα αποτύπωμα στον δρόμο.

Ίσως αυτό είναι το τελικό νόημα του ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ.

Όχι μια αφήγηση, αλλά μια αναγνώριση.

Η αναγνώριση ότι κάθε άνθρωπος είναι μια συλλογική κατασκευή.

Ένα άθροισμα σχέσεων.

Μια γεωγραφία επιρροών.

Μια μνήμη σε κίνηση.

Κι αν σε αυτές τις σελίδες βρήκες κάτι που σου ανήκει, τότε αυτή η ιστορία δεν είναι πια μόνο δική μου.

Έγινε λίγο και δική σου.

Γι' αυτό δεν κλείνω μ' έναν αποχαιρετισμό.

Κλείνω με ευγνωμοσύνη.

Για όλους εκείνους που με βοήθησαν να γίνω αυτό που είμαι.

Για όλους εκείνους που περπάτησαν δίπλα μου.

Και για όλους εκείνους που θα συνεχίσουν το ταξίδι.